

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 3To/139/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2325010599  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2026  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2325010599.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaného: A. B., t. č. vo výkone väzby v ÚZVJS Nitra, pre zločin lúpež podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 11T/42/2025 - 369 zo dňa 24.09.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.01.2026 v Trnave, takto

### rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., hlásený trvalý pobyt D. D. XXX/X, C., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Nitra,

u k l a d á :

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 39 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V ostatnej časti ostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 11T/42/2025 - 369 zo dňa 24.09.2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpež podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že „dňa 18.02.2025 v čase o 16.38 hod. v meste C., D. E. F. G. A. H. D. D. I. XX, vyšiel poškodený J. K. zo záložne, kde sa pri ňom pristavili obvinení A. B. a L. M. (ktorého vina nebola dosiaľ preukázaná), pričom A. B. mu povedal, aby mu dal všetky peniaze, s čím poškodený nesúhlasil a počas slovnej výmeny ho L. M. (ktorého vina nebola dosiaľ preukázaná) udrel otvorenou dľaňou do oblasti hlavy a A. B. držal po celý čas v pravej ruke nôž, ktorým sa zaháňal smerom k poškodenému a počas toho mu povedal „rozjebem ti

hubu", ďalej povedal, že keď mu nedá peniaze, tak ho dopichá a zabije a poškodený v obave o svoj život a zdravie dal A. B. bankovku v nominálnej hodnote 20 €, potom obvinení s útokom prestali a poškodený z miesta odišiel, pričom konaním obvinených poškodenému vznikla škoda vo výške 20 €.

Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom obžalovanému za tento skutok uložil

- podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na ktorého výkon zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.
- podľa § 73 ods. 2 písm. c) a § 74 ods. 1 Trestného zákona ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou.
- podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému J. K. škodu vo výške 20,- eur.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 369 až 370.

Prokurátorka sa vzápätí po vyhlásení napadnutého rozsudku vzdala práva podať voči nemu odvolanie (č. I. 362). Poškodený odvolanie voči napadnutému rozsudku nepodal. Odvolanie proti napadnutému rozsudku tak z procesne na to oprávnených osôb podal (prostredníctvom svojho obhajcu) riadne/včas len obžalovaný (č. I. 374), a to proti výroku o treste a proti výroku o ochrannom opatrení (uložení ochranného liečenia); ďalej aj „odvolanie obžalovaného“. V následne súdu prvého stupňa (č. I. 385 až 386) ako i neskôr odvolaciemu súdu (č. I. 494 až 498, č. I. 504) doručených písomných podaniach, predstavujúcich písomné odôvodnenie odvolania obžalovaného, ten uviedol (ako z nich vyrozumel odvolací súd), že (zostručnené/zosumarizované)

- svoje odvolanie nakoniec smeruje len proti výroku o nepodmienečnom treste odňatia slobody vo výmere 7 rokov, nakoľko taká súdom prvého stupňa zvolená výmera takého druhu trestu je v jeho prípade neprimerane prísna, kedy obžalovaný poukázal na okolnosti veci (priznal sa, učinil pred súdom vyhlásenie viny, spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, poškodenému nijak neublížil) a svoju rodinnú situáciu (je otcom dvoch maloletých detí a živateľom rodiny, kedy tak neprimerane prísny trest ich otca dopadá bezdôvodne negatívne aj na nich), a požiadal odvolací súd o zmiernenie takého trestu (zníženie jeho výmery).

- súd prvého stupňa riadne v napadnutom rozsudku nezdôvodnil, prečo (i) siahol po takom prísnom treste odňatia slobody pri spôsobenej škode vo výške len 20,- eur, tiež prečo (ii) nie je možné v tomto prípade zo strany súdu siahnuť po inštitúte mimoriadneho zníženia trestu (§ 39 ods. 5 Trestného zákona; súd prvého stupňa si v odôvodnení napadnutého rozsudku protirečí, ak na jednej strane uvádza, že nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť, no na druhej uvádza, že pre trestnú minulosť obžalovaného nebolo možné mu trest mimoriadne znížiť). Napadnutý rozsudok trpí vadou nepreskúmateľnosti, nenapĺňa kritériá vyžadované § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

- žiada odvolací súd, aby mu ten uložil spravodlivý trest, ktorým je v jeho očiach trest odňatia slobody mimoriadne znížený na úroveň výmery 4 roky a 8 mesiacov.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zrušil a buď sám uložil obžalovanému miernejší trest, alebo aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju ten v potrebnom rozsahu znovu prejednal a o nej rozhodol.

Procesné strany sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadrili.

Konanie na odvolacom súde. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 Trestného poriadku rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), skôr než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, bol povinný v zmysle § 316 Trestného poriadku skúmať, či odvolanie obžalovaného bolo podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ho podala na to oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania (§ 312, § 313 Trestného poriadku), alebo či nebolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku]. Odvolací súd nezistil v tomto ohľade žiadnu procesnú prekážku meritórneho prejednávania odvolania obžalovaného a rozhodnutia o ňom. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, v tomto smere v podstate žiadne odvolacie námietky procesné strany nemali (resp. z obžalovaným podaného odvolania, ktoré sa týkalo v podstate výhradne otázky voľby adekvátnej výmery/sadzby trestu odňatia slobody, nič také odvolací súd nevyrozumel) a chyby odvolaním nevytykané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k napadnutému rozsudku týkajúcemu sa obžalovaného procesne správne. Zjednodušene povedané, podľa názoru odvolacieho súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému rozsudku bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva.

Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného odvolací súd v predmetnej veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obžalovaného a obhajcu obžalovaného, u ktorých všetkých bola lehota podľa § 292 ods. 4 Trestného poriadku zachovaná. Na verejnom zasadnutí obžalovaný zotrval na podanom odvolaní resp. cestou svojho obhajcu spresnil, že ním podané odvolanie smeruje aktuálne len voči výroku o treste (nie voči výroku o uložení ochranného opatrenia obžalovanému; odvolací súd sa teda už ďalej vecne nezaoberal výrokom napadnutého rozsudku o ochrannom opatrení, zúženie rozsahu odvolania obžalovaného odvolací súd ani formálne neodzrkadlil vo výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu, nakoľko odvolanie obžalovaného je len jedno/tvorí jeden celok, odvolací súd osobitne nerozhoduje o jeho čiastočnom zúžení/späťvzati, najmä ak mu vyhovel v otázke uloženia nižšieho trestu). Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, aktuálnym odpisom registra trestov obžalovaného (obsahovo bez zmeny oproti takej listine oboznámenej v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa), aktuálnou lustráciou obžalovaného z databázy súdov (neeviduje sa žiadne trestné konanie, ktoré by bránilo rozhodnutiu odvolacieho súdu o odvolaní obžalovaného), a s podstatným obsahom spisu. Odvolací súd za účelom získania aktuálnych informácií o osobe obžalovaného pri odvolacom prieskume napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa procesne/formálne doplnil dokazovanie o aktuálnu priestupkovú lustráciu ohľadne osoby obžalovaného (lustrácia z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov; z danej lustrácie plynie, že aktuálne má obžalovaný evidovaných v danej evidencii 10 záznamov, t. j. o jeden viacej, než podľa evidencie oboznámenej súdom prvého stupňa v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, i keď druhová skladba daných priestupkov je v podstate rovnaká – proti majetku, proti občianskemu spolunažívaniu, v cestnej premávke, proti verejnému poriadku atď.). Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu či pred odvolacím súdom vykonanému dokazovaniu, ani návrhy na doplnenie takého dokazovania. Prokurátor konečným návrhom uviedol, že vzhľadom na oboznámené navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného konečným návrhom uviedol, že odkazuje na svoje písomné podanie, kedy vzhľadom na priebeh skutku a závažnosť považuje sedemročný trest odňatia slobody za neprimerane prísny. Súd prvého stupňa podľa názoru obhajoby v napadnutom rozsudku neuvádza také dôvody, ktoré by boli logickým dôsledkom pre uloženie takého trestu. Rozsudok je rozporný, nezohľadňujúci poľahčujúcu okolnosť, preto obhajoba navrhla, aby primárne odvolací súd rozhodol o výške uloženého trestu, a ak tak neučiní, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Obžalovaný konečným návrhom uviedol, že chcel by to všetko oľutovať, chcel by, aby mu bol uložený menší trest ako sedem rokov; ľutuje toho všetkého a chce viesť riadny život.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste (odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu), odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovaného, namietajúce neprimeranú prísnosť a tým nezákonnosť napadnutým rozsudkom uloženého trestu odňatia slobody, je dôvodné, pretože súdom prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložený trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov je aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho v súdnom konaní prezentovaný sebakritický postoj k tu stíhanej jeho vlastnej trestnej činnosti až príliš prísny (na dosiahnutie účelu trestu tu postačuje aj trest kratšieho trvania). Práve preto odvolací súd týmto rozsudkom zrušil napadnutý rozsudok, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody a spôsob jeho výkonu [§ 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku, kedy výrok o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody predstavuje neoddeliteľnú časť celého výroku o treste] a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku), a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku náležite a správne zistený (resp. doplnený v konaní pred odvolacím súdom cez oboznámenú priestupkovú evidenciu).

Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci mohlo byť len preskúmanie napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste odňatia slobody (a spôsobe jeho výkonu), a to preto, že voči inému výroku napadnutého rozsudku odvolanie podané nebolo (resp. obžalovaný prvotne avizovaný rozsah ním podaného odvolania, smerujúci prvotne aj proti výroku o uložení ochranného opatrenia obžalovanému, zúžil následne len voči výroku o treste napadnutého rozsudku), a taktiež obžalovaný učinil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu tu kládol za vinu, kedy súd prvého stupňa za splnenia procesných podmienok vyhlásenie obžalovaného prijal (inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmavanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného, odvolací súd teda nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti; proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný; k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.02.2012 sp. zn. 2To/5/2011). V konaní tak bolo nepochybne preukázané [tiež s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti, spáchania zločinu v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku, za ktorý je možné páchatelovi, pri aplikácii § 188 ods. 2 Trestného zákona a tiež § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložiť trest odňatia slobody v základnej trestnej sadzbe v rozmedzí 7 rokov až 12 rokov.

Pri posudzovaní správnosti/zákonnosti/primeranosti výmery trestu odňatia slobody, ktorý uložil obžalovanému súd prvého stupňa, odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení tak, ako ich správne ustálil súd prvého stupňa (resp. mierne odvolací súd doplnil na verejnom zasadnutí dňa 13.01.2026 vykonaným dokazovaním, ako je už uvedené vyššie). Súd prvého stupňa u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaný tu svoju vinu doznať, trestnú činnosť oľutovať), a žiadnu priťažujúcu okolnosť. Iné poľahčujúce/priťažujúce okolnosti v tejto trestnej veci nevzhliadol ani odvolací súd.

Z hľadiska účelu trestu uvedeného v § 34 ods. 1 Trestného zákona (berúc do úvahy aj zásady ukladania sankcií/trestov), individuálna a generálna prevencia tvoria jednotu a musia sa navzájom

doplňat' a podmieňovať. Jednotlivé parciálne ciele sa vo výroku o druhu a výmere trestu musia prelínať a doplňat' tak, aby sa generálna prevencia dosiahla aj prostredníctvom individuálnej prevencie. Pôsobenie generálnej a individuálnej prevencie je potrebné vidieť aj v ich časovom pôsobení, kým generálna prevencia sa popri ochrane spoločnosti a jednotlivcov pred zločinnosťou zameriava aj na predchádzanie recidívy, individuálna prevencia nastupuje až po spáchaní trestného činu. Hľadiská uvedené v ustanovení o účele trestu tvoria jednotu, to znamená, že sa musia vzájomne doplňat' a podmieňovať. Preto záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a s výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Je zásadne vylúčené, aby súd otázku možnosti nápravy páchatel'a riešil len z hľadiska jeho osoby, alebo vôbec len z hľadiska niektorej skutočnosti, svedčiacej v jeho ne/prospech, a ostatné hľadiská uvedené v ustanovení o účele trestu nebral do úvahy, prípadne ich význam zámerne znižoval.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie sankcií uvedených v § 33a Trestného zákona a pre ukladanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, podľa ktorých (okrem iného) trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, kedy trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada tzv. proporcionálnosti trestu). Pritom otázku nápravy páchatel'a nemožno riešiť iba s prihliadnutím na jeho osobu a vždy je potrebné, aby sa brala do úvahy spoločenská situácia a ostatné hľadiská. V prípade, ak by došlo k disproporcii medzi jednotlivými druhmi prevencie, viedlo by to najskôr k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, kde by spravodlivosť trestu neuznával ani páchatel', ani spoločnosť. Preventívny účinok trestu netkvie len v jeho prítomnosti (napr. zvolenej jeho výmery), nakoľko v treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. Vyslovením viny a uložením trestu spoločnosť vyjadruje zavrhnutiehodnosť trestného činu, teda že páchatel' vykonal niečo protispoločenské a nemorálne.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu, zohľadnení okolností spáchania tu stíhaného skutku a jeho závažnosti ako trestného činu (ide o závažnú násilnú trestnú činnosť neoprosťnú od použitia zbrane - noža, zločin dopadajúci na záujem spoločnosti na ochrane slobody jednotlivca ako i jeho majetku), osoby obžalovaného a jeho doterajšieho života (ide o v minulosti opakovanú súdne trestanú osobu za rôznorodú úmyselnú trestnú činnosť, vrátane totožnej trestnej činnosti, pričom k jej náprave evidentne v minulosti nevedli ani ukladané podmienené tresty odňatia slobody), vrátane výsledkov znaleckého skúmania jeho osoby (kedy trpí závislosťou od viacerých návykových látok/drog, pričom znalec u obžalovaného odporučil ukladať ochranné liečenie), no tiež jeho v súdnom konaní prezentovaného sebakritického postoja k ním spáchanej trestnej činnosti, pri tom neopomínajúc ani zákonom predpokladané výchovné pôsobenie nepodmieneného trestu odňatia slobody do budúcnosti v spojení s napadnutým rozsudkom uloženým ochranným opatrením - ochranným liečením protitoxikomanickým ústavnou formou (ktoré má ambíciu odstrániť u obžalovaného užívanie drog ako kriminogénneho faktora jeho protiprávneho správania sa), odvolací súd dospel (na rozdiel od súdu prvého stupňa) k záveru, že aplikácia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona je v tomto prípade predsa len možná/dôvodná. Na dosiahnutie účelu trestu (§ 34 Trestného zákona) nie je nutné u obžalovaného siahať po treste odňatia slobody v zákonom ustanovenej, základnej (pomerné prísnej) trestnej sadzbe v rozmedzí 7 rokov až 12 rokov (resp. vo výmere zvolenej súdom prvého stupňa v trvaní 7 rokov), ale je možné uložiť a účel trestu naplniť aj cestou trestu odňatia slobody kratšieho trvania (avšak jedine v kombinácii s v tomto konaní uloženým ochranným liečením protitoxikomanickým ústavnou formou). Nie však v takom krátkom trvaní, ako žiada obžalovaný, kedy tu odvolací súd dodáva, že pre spoločnosť by bolo vzhľadom na jednoznačný sklon obžalovaného dopúšťať sa úmyselnej trestnej činnosti nedôvodným rizikom vkladať nádeje o naplnení svojho účelu v zmysle § 34 Trestného zákona do príliš miernej výmery trestu odňatia slobody. Podľa názoru odvolacieho súdu, závažnosť tu stíhanej trestnej činnosti a trestná minulosť obžalovaného resp. charakteristika jeho osoby ako vyplývajúca z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania, berúc do úvahy na jednej strane aj sebakritický postoj obžalovaného k vlastnej tu stíhanej trestnej činnosti (t. j. jeho postupná náprava začala už počas tohto trestného konania), no na druhej strane skutočnosť, že sa tu stíhaného trestného činu dopustil po opakovanom výkone podmienených trestov odňatia slobody (a to v jednom prípade

uloženého za rovnakú trestnú činnosť), nedovoľuje ukladať súdu v prípade obžalovaného trest odňatia slobody mimoriadne znížený o viac než pol roka pod spodnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Síce totiž zmysle § 33a Trestného zákona v spojení s § 34 Trestného zákona platí aj zásada tzv. personalita trestu (ako je už naznačené vyššie), podľa ktorej trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, no odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k presvedčeniu, že tak v oblasti nie len individuálnej, ale najmä aj generálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu odňatia slobody dosiahnutý, a to za súčasného uloženia vyššie spomínaného ochranného liečenia, uložením (nepodmienečného) trestu odňatia slobody mimoriadne zníženého (§ 39 ods. 5 Trestného zákona) vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Aj takto uložený mimoriadne znížený nepodmienečný trest odňatia slobody, v kombinácii s už napadnutým rozsudkom uloženým ochranným liečením, považuje odvolací súd za zákonný, primeraný (nie príliš prísny, nie príliš benevolentný), spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona (zohľadňujúc zásady ukladania trestov/sankcií v § 33a, § 34 Trestného zákona), a to tak z pohľadu generálnej prevencie (odradenie iných od páchania takej trestnej činnosti), ako aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude (kedy správnosť týchto záverov odvolacieho súdu preverí až budúci čas a v ňom zaznamenané počínanie si obžalovaného). Zjednodušene povedané, bolo možné siahnuť v tomto prípade (berúc do úvahy v prospech obžalovaného začiatok jeho nápravy už v čase tohto súdneho trestného konania, nakoľko učinil vyhlásenie viny a tu stíhanú trestnú činnosť oľutoval) po inštitúte mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona, avšak nie v rozsahu väčšom, než 6 mesiacov pod spodnú hranicu do úvahy prichádzajúcej a súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku zvolenej trestnej sadzby 7 rokov.

Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vzhľadom na trestnú minulosť obžalovaného a už v minulosti ukladané podmienečné tresty odňatia slobody, ktoré dosiaľ k jeho úplnej náprave evidentne nevedli, a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť zakotvenú v § 34 ods. 6 Trestného zákona (siahnuť po treste odňatia slobody, nakoľko Trestný zákon ustanovuje za tu stíhanú trestnú činnosť hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody prevyšujúcu osem rokov), musel súd siahnuť po (nepodmienečnom) treste odňatia slobody (nie inom druhu trestu), nakoľko iný druh trestu (resp. aj iný spôsob výkonu) by vzhľadom na vyššie (ako i v napadnutom rozsudku ohľadne osoby obžalovaného správne) uvedené ani nebol podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilý docieľiť svoj účel predpokladaný Trestným zákonom.

Z dôvodu zrušenia výroku napadnutého rozsudku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody (išlo o výrok neoddeliteľný od výroku o uložení trestu odňatia slobody, preto bol odvolacím súdom taktiež týmto rozsudkom zrušený), odvolací súd obžalovaného zaradil (tak, ako správne učinil už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku) na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože ako plynie z pred súdom prvého stupňa oboznámeného odpisu registra trestov obžalovaného, ten nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tu stíhaného trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (odvolací súd nezistil zákonný dôvod na zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s iným stupňom stráženia).

Pokiaľ ide o zvyšné odvolacie námietky obžalovaného ohľadne ním tvrdenej tzv. nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, s danými námietkami sa odvolací súd nestotožňuje. I keď sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvého stupňa o nemožnosti siahnuť po aplikácii tzv. mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaného (ako plynie z vyššie uvedeného), jednoznačne je z napadnutého rozsudku pre procesné strany (a teda i obžalovaného) poľahky poznateľné, aký druh trestu (vrátane jeho výmery a spôsobu výkonu) a prečo bol obžalovanému uložený (súd prvého stupňa svoje zistenia a z nich plynúce úvahy v napadnutom rozsudku síce nie obsiahlo, no otázku ukladania trestu jednoznačne vyčerpávajúco zodpovedá). Tu odvolací súd pripomína (a zároveň poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, vid' napr. uznesenie ústavného súdu zo dňa 09.09.2025, sp. zn. II. ÚS 472/2025-10), že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako i Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku sťažovateľa, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (tu ohľadne ukladania trestu obžalovanému). Pritom pre záver o zákonnosti napadnutého rozsudku je bez významu, či procesná strana vyhodnocuje pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy (aj ohľadne otázky ukladania

adekvátneho trestu obžalovanému) inak, než súd prvého stupňa, nakoľko medzi právo na spravodlivý proces nepatrí právo procesnej strany, aby súd rozhodol v súlade s jej želaním či jej nazeraním na pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy (právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi; súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, a rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov). Povinnosťou súdu prvého stupňa bolo odôvodniť napadnutý rozsudok tak, aby spĺňal zákonné náležitosti vyžadované v § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú svoju povinnosť súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu splnil (bez ohľadu na to, že „na konci dňa“ sa odvolací súd stotožnil s názorom obhajoby o potrebe aplikácie inštitútu tzv. mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaného).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. V ostatnej, tu nezrušenej časti, ostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.